

Vilaver

PUBLICACIÓ GRATUÏTA
DE SANT ANTONI
I SANT PERE
DE VILAMAJOR

PRESENTACIÓ DEL

SINDICAT
DE POBLE
DE VILAMAJOR

ESPECIAL HABITATGE

EL DEBAT SOBRE
ELS JOVES MIGRANTS SOLS

EDITORIAL

Benvolgudes veïnes i veïns, tot i l'actual context de (des-)confinament i tot el que comporta, en aquest número ens hem volgut centrar en la dramàtica situació que estem patint al nostre poble pel que fa a l'habitatge dedicant un especial a tractar específicament aquesta problemàtica deguda als elevats preus tant de compra com de lloguer, que ha obligat àries famílies a marxar del poble buscant lloguers més assequibles en altres municipis, com Breda.

El panorama que es dibuixa per als propers anys és dramàtic i la situació sembla que empitjorarà a causa de la recessió que es preveu, provocada per múltiples causes, entre les quals el Coronavirus.

Creiem que ara més que mai serà fonamental el suport mutu entre veïnes, les conseqüències de la crisi seràn devastadores social i econòmicament i, només ajudant-nos entre les veïnes, ens espera un futur que valgui la pena viure!

Davant d'això, hem de celebrar la creació del Sindicat de Poble de Vilamajor, ja que ara més que mai creiem que és importantíssim que les veïnes estiguem organitzades per poder fer front a la barbàrie que tenim a sobre i parar el cop que estan duent a terme bancs i fons voltors.

Per altra banda, volem expressar la nostra profunda preocupació per la polarització que s'està produint al nostre poble a causa de l'obertura del centre d'acollida dels joves migrants. A la presentació del projecte al local de La Fàbrica de Sant Pere es van viure moments de molta tensió entre les persones assistents. Per sort, en els dies següents es van realitzar altres debats, organitzats per veïns i veïnes d'ambós pobles, i es van poder discutir entre elles la idoneïtat o no de la instal·lació del centre.

També volem expressar un fort agraïment als següents comerços i espais, que s'han compromès a fer de punt de distribució del VilaVeu: Can Costa, Can Ponassa, Perruqueria Marta, Papereria Sant Llibre, El Cellar, Papereria Can Mayol, El Castanyer, Estanc, Bar el Sui, Biblioteca i Escoles Vells.

Per últim, enviar el nostre sentir i suport a les que han perdut un ésser estimat, a les que sostenen, i a totes les persones a qui, d'alguna manera, els darrers temps no els han estat fàcils.

Una abraçada sense mascaretes ni guants

Si voleu, també podeu col·laborar amb nosaltres, o bé a la redacció o fes-te'n sòcia entrant a la web:

<http://vilaveu.vilamajor.net/formulari/>

***Entre totes, fem possible
VilaVeu i un món millor!***

Redacció: Antonio Vilches, Camins, Emma Puig Garcia, Joan Agea, Mercè Prat Perpinyà, Nohemí Hernández Sánchez, Sindicat de Poble i Xarxa de Suport Mutu.

Fotografia: Gabi i arxiu Sindicat de Poble.

Disseny i maquetació: Camins.

Revisió de continguts: Maria Lucchetti.

Distribució: Àngels Dopacio i Antonio Vilches.

★ Text: Mercè Prat Perpinyà.

És un dijous de febrer. Hem quedat davant la biblioteca de Canet. Primer veiem les mentores. Una mica més enllà, en un banc dels passeig, hi són els nois. N'han vingut uns deu, dels quaranta que resideixen al centre de menors sols; en Houssam, l'Oussama, en Mehdi, l'Otmane, l'Abdelaziz (l'Abde), en Mohamed Reda, l'Ibrahim, en Hatim i en Belarby.

Somriures. Gestos adolescents que volen dissimular la vergonya de presentar-se a persones desconegudes. –Gràcies per venir –els diem. –No, gràcies a vosaltres! –ens responen.

De la conversa inicial, ja sabem que un dels nois estudia perruqueria, i que fan un programa de ràdio a Ràdio Canet.

Ens traslladem fins al pavelló d'esports. Allà, les mentores han reservat una sala on podrem parlar sense sorolls ni interrupcions. Iniciem la conversa amb en Houssam, l'Otmane, l'Abdelaziz, en Reda, en Mehdi i l'Oussama.

–Quan vau arribar a Canet? –els preguntem. –Alguns vam arribar fa un any i mig, d'altres fa un any –ens responen. També ens diuen que tot el grup de joves que conviuen en el centre són una gran família. Han viscut moltes experiències junts.

–Quan vaig arribar a Barcelona, em vaig dirigir a la policia. Em van tancar amb trenta menors més en una habitació molt petita. Vam passar molt de fred. Vam ser-hi cinc dies, i sense saber què farien amb nosaltres! –explica l'Oussama.

–Després ens van portar fins al centre del Masnou. Allà érem més de 100 nois!!! Com que érem tants, ens van anar portant a altres llocs. Nosaltres vam arribar a Canet –ens comenta l'Otmane.

–I ara alguns marxareu a Sant Pere de Vilamajor, no? –preguntem. –Encara no ens han dit qui anirà a Sant Pere –responen. –Però tenim por d'anar a Sant Pere perquè hem llegit que allà no ens volen-. El posat d'en Houssam reafirma les seves paraules. –Quan vam arribar a Canet, també hi havia veïns que no ens volien. Amb el temps, ens van anar coneixent i vam poder fer amics –continua l'Oussama. –A mi

em fa por haver de tornar a repetir el mateix: arribar a un lloc on hi ha gent que no et vol i haver de demostrar que no ets dolent –ens comenta en Houssam, mentre ens mira amb ulls inquiets i tristos alhora.

–Què diríeu als veïns de Sant Pere que no volen que hi aneu? –preguntem. –Doncs, això, que no som dolents –respon de seguida en Mehdi ben convençut. –Els meus tiets, la meva àvia i els meus pares van donar els seus estalvis perquè jo pogués arribar fins aquí i treballar. Vaig arribar en pastera, però no tots els que m'acompanyaven van sobreviure –ens explica l'Oussama seriós i en confiança, quan ja ha avançat força la conversa-. Les nostres famílies han donat molt perquè siguem aquí, i nosaltres ens hem jugat la vida... Hem vingut a treballar.

–Quin és el vostre somni? –preguntem. –Treballar de mecànic! –respon de seguida l'Abde. –Ser cambrer –afirma en Mohamed Reda. –Ser comptable –diu en Houssam amb ulls nostàlgics. –Treballar com a personal sanitari –segueix l'Abde en to reflexiu.

“A mi em fa por haver de tornar a repetir el mateix: arribar a un lloc on hi ha gent que no et vol i haver de demostrar que no ets dolent”

Intervé la filla d'una de les mentores, que té l'edat dels nois: –Em sento molt malament... Sóc una privilegiada... Jo puc somiar i vosaltres no. Per a mi treballar no és un somni perquè sé que tindrè feina. Per a vosaltres, tenir feina ho és tot, perquè no ho teniu garantit. Us demano, però, que somieu... Quan vau arribar a Canet i la meva mare es va fer mentora, jo no volia saber res de vosaltres. Amb el temps, us he anat coneixent i us he agafat molta estima. Em sabrà molt de greu si algun dia heu de marxar. I em sap greu que tot sigui tan difícil per a vosaltres.

Acabem la conversa. Estem contents d'haver conegut aquests nois tan valents, amb tanta capacitat de tirar endavant. Alhora, marxem amb el cor encongit d'haver escoltat les seves veus adolescents que relaten experiències de vida massa dures. Marxem de Canet amb un desig: que ni els nostres gestos ni les nostres paraules siguin motiu de més dolor per a aquests nois. I d'aquest desig sorgeix una petició: acollim-los amb l'estimació que es mereixen.

SINDICAT DE POBLE DE VILAMAJOR

El Sindicat de Poble de Vilamajor és un espai d'auto-organització i d'autodefensa de les classes populars que ens ha de permetre lluitar contra els embats del capitalisme i el seu mercat, alhora que construïm una comunitat forta des del suport mutu.

Al Sindicat de Poble de Vilamajor enfoquem la nostra lluita des de l'anti-capitalisme. Vivim en un context de lluita de classes, on les classes populars, les de baix, vivim en la precarietat que el mateix estat capitalista i la seva classe dominant han provocat. Pensem que no és just viure en un sistema on la vida és una mercaderia més. Construïm comunitat entre nosaltres perquè creiem que la única forma de garantir una vida digna per totes és deixar de dependre d'aquest sistema i tornar a ser un poble

autoorganitzat i lliure, on es valori la vida i no l'interès econòmic.

Som conscients, a més, que la pobresa té rostre de dona. La precarietat afecta amb més cruïda a les dones dins d'un sistema patriarcal, que invisibilitza i que resta valor a les tasques associades a la feminitat. Les dones som les més exposades a patir condicions nefastes als centres de treball. Per això també, la lluita per l'habitatge és un moviment on les dones en són protagonistes.

La nostra ètica interna es basa en el suport mutu, el feminisme, el respecte a la diversitat, la responsabilitat i el compromís i la revisió constant de la nostra feina per mai deixar de fer les coses millor.

El Sindicat de Poble de Vilamajor treballem els àmbits de defensa de l'habitatge i dels drets laborals. Des del Grup de Dones no mixt del Sindicat tractem també qüestions de gènere i ens donem suport entre les companyes. Treballem principalment a Vilamajor, però acceptem casos de nuclis locals propers. El Sindicat és un espai on es promou l'empoderament de les classes populars a través de la participació a les assemblees.

SITUACIÓ DRAMÀTICA DE L'ACCÉS A LA VIVENDA

★ Text: Joan Agea.

📷 Fotografia: Arxiu Sindicat de Poble

Actualment vivim a Catalunya i l'Estat espanyol una situació dramàtica respecte pel que fa a l'accés a un habitatge digne. Alguns dels fets més preocupants són els suïcidis de persones per problemes econòmics relacionats amb l'habitatge, la sagnia i el dolor dels desnonaments (més de 1.000.000 de 2008 al tercer trimestre de 2019 a l'Estat espanyol). **Només a Catalunya es produeixen 49 desnonaments al dia** sense comptar en aquesta dada els desnonaments produïts per no poder renovar contractes de lloguer a causa de l'augment de preus.

Ens trobem un irrisori parc públic d'habitatge (que no arriba al 2 %, davant del 15 % de mitjana a la UE del nostre entorn). Això contrasta **amb els habitatges buits de bancs i grans tenidors** (entre 1,5 i 3 milions a l'Estat espanyol, depenent de l'estudi). També assistim a un **augment espectacular dels preus de lloguer** (40 % en 4 anys), responsables d'un 62,49 % dels desnonaments combinat amb la situació de pobresa que patim amplis sectors de la població i que ens aboca a l'ocupació d'habitatges buits de bancs o grans tenidors com a única alternativa per accedir a una llar.

Volem aprofitar l'article per desmentir el fantasma sobre l'ocupació de pisos a petits propietaris; actualment un 93 % dels pisos ocupats són de bancs i grans tenidors. En les nostres assemblees, els únics casos d'ocupació de petits propietaris que trobem són els de famílies a qui algú ha vengut una clau i els ha estafat.

A **Vilamajor** la situació no és millor que a la resta de l'Estat, la **mitjana del lloguer es situa en 607,05 €** al mes, tot i que els contractes nous són ja bastant més alts que la mitjana del poble. Actualment ens trobem amb famílies que cobrant un dels dos el salari mínim (900 €) i l'altre a l'atur, no poden fer front als pagaments mínims per subsistir.

L'11,11 % dels habitatges principals a Sant Antoni de Vilamajor es troben en règim de lloguer; a la demarcació de Barcelona el percentatge de lloguer és de 21,4 %. Això fa que hi hagi un **problema per trobar lloguers al nostre poble i que immobiliàries i alguns particulars se n'aprofitin apujant preus gràcies a la manca d'oferta**.

Hi ha 80 habitatges buits registrats a Sant Antoni i 39 a Sant Pere, tot i que sabem que la xifra real és molt més alta.

Tot i això, **actualment no disposem de cap habitatge social en cap dels dos municipis**, cosa que accentua els problemes per a les famílies que es troben en dificultats i que en bastants casos directament han hagut de marxar del poble quan no han pogut fer front als pagaments de lloguer o hipoteca.

Per totes aquestes raons pensem que es fonamental organitzar-nos per fer front a la injustícia que patim col·lectivament perquè només a través de la pressió social i l'organització veïnal podem obligar a canviar les regles de joc que han imposat els governs, els bancs i els grans tenidors a la resta de la població.

RELAT DEL SINDICAT DE POBLE DE VILAMAJOR

SOLO YO SÉ CÓMO LATE SU CORAZÓN POR DENTRO

★ Text: Nohemí Hernández Sánchez.

📷 Fotografia: Arxiu Sindicat de Poble.

Todo empezó aquí en el Vallès. Ella vino aquí con una oferta de trabajo inmejorable, alquiló una buena casa, decidió con ilusión ampliar su familia. Ya tenía dos hijos, pero siempre había deseado tener una familia numerosa y tuvo en cuatro años tres preciosos angelitos más. Ella no pensó en lo que se le iba a venir encima, ella creía que su situación económica sería suficiente para mantenerlo todo, y la engañaron, y llegó el desastre.

Se vio aislada, sin ingresos, en una urbanización y con una familia de siete miembros que alimentar, que mantener, pagó 750 € de alquiler mes tras mes hasta que no pudo más; haciendo milagros, se convirtió en malabarista, para sacar dinero de donde fuera, para comida, medicamentos, gastos escolares, ropa, calzado, viviendo en la más absoluta precariedad, con muchísimas carencias. No tenían facilidad para trabajar, ni ella ni él, ya que cuando no tenían el coche roto, les faltaba gasolina, y cuando no, no tenían internet para echar currículums y buscar trabajo.

Y en mayo de 2018 llegó el desahucio. Usuaria de servicios sociales, apuntada en la larga lista de espera de la “Mesa d’Emergència”, pidiendo socorro al Ayuntamiento, al Consell Comarcal, todos decían lo mismo, hay dos años de espera... Se quedaba en la calle con cinco hijos, tres de ellos muy pequeños, ¡¡¡bebés!!! Su desesperación aumentaba, empezó a perder peso, mucho le dolía el pecho, había días que le costaba respirar, lloraba, miraba las montañas desde esa ventana, atrapada,

sin saber qué paso dar, qué dirección seguir... hasta que un día, dos semanas antes del desahucio, alguien le dio un teléfono, un contacto, y llamó, y se encontró con un grupo solidario, sin ánimo de lucro, que la escuchó, que la apoyó, que le dio el soporte que hasta ahora no había encontrado, y decidió buscar una casa, una de tantas casas vacías, propiedades de bancos y fondos buitres, y ocuparla, para que su familia no se quedara sin techo, y este gran equipo le dio el empuje que necesitaba.

30 de mayo de 2018, 14.30 h del mediodía, ella ya tenía la casa perfecta, había buscado hasta la saciedad, reunión de equipo, todo estaba listo, entró, no lo hizo sola, no habría podido, sino con la ayuda de personas que luchaban por una causa justa, por su causa. Y entró, y se atrincheró, a la espera de las fuerzas de seguridad, no tardarían en llegar, tenía que ser firme, no los podía dejar pasar, tenía que ser fuerte, dura, concisa; y así fue, harta del sistema, no le fue difícil, y no les dejó entrar, y esa pequeña batalla fue suya, fue de todos, se podía decir que su familia ya tenía un techo.

Pero eso fue el principio, la gente se cree que ocupar por necesidad es muy fácil: “¡Ah! Le damos una patada a una puerta”. Noooo, no es fácil, estuvieron más de un mes sin luz, a día de hoy sin agua corriente, como aquel que dice, dependiendo muchas veces de Cáritas para comer, dependiendo de si tiene gasolina para desplazarse a trabajar, en una casa incómoda.

Ella tiene 39 años, trabaja desde los 16, empezó a pagar alquiler con 17 años, ha tenido 6 viviendas con esta, dos de ellas con hipoteca, ha pagado IBI, agua, luz, gas, etc. Todo lo que este sistema capitalista injusto impone, hasta que la vida le dio un vuelco, y el sistema le dio la espalda, a ella y a sus hijos, a ella y a su marido, a ella y a su futuro.

Yo la he escuchado llorar, la he escuchado romperse, he escuchado como sus tripas gruñían de hambre, he sentido como su cerebro estaba a punto de estallar de tanto pensar, he sentido su sufrimiento desde dentro, porque yo crecía en su interior, sintiendo y sufriendo lo que ella sentía, lo que ella sufría, lloraba cuando ella lloraba. Sé perfectamente cómo late su corazón por dentro, porque ella es mi madre, y yo salté con ella, yo me atrincheré con ella. Y quizás yo soy el okupa más joven de Vallserena.

DONES I LLUITA PER L'HABITATGE: RECORDANT QUE ALLÒ DOMÈSTIC ÉS POLÍTIC

★ Text: Emma Puig Garcia

♀ Fotografia: Arxiu Sindicat de poble

Fem una entrevista a una membre de la Xarxa d'Habitatge del Baix Maresme, organització que des del 2017 treballa per recuperar les xarxes de suport mutu entre veïnes del barri, per promoure un model que posa al centre la vida de les persones i estimula el potencial de la vida en comú.

Aquesta lluita per l'habitatge arreu del territori està sent protagonitzada per dones potents. No és estrany, sabem que en moments de crisi, quan l'estat i el mercat no donen resposta a les necessitats bàsiques, aquestes s'acaben resolent a casa i molt sovint amb les dones al capdavant. El que és significatiu és que el moviment per l'habitatge ha visibilitzat i ha polititzat conflictes que abans es resolien en l'esfera privada, dins de les llars. Ara la casa és un espai des d'on lluitar i fer política, des d'on plantejar-nos juntes com volem viure i organitzar-nos col·lectivament per fer-ho possible. La Xarxa d'Habitatge del Baix Maresme n'és un exemple, i va molt més enllà de la lluita per l'habitatge.

“el moviment per l'habitatge ha visibilitzat i ha polititzat conflictes que abans es resolien en l'esfera privada, dins de les llars.”

- Com neix la Xarxa?

La Xarxa d'Habitatge del Baix Maresme es constitueix durant l'hivern del 2017, arribant al març del 2018 a la presentació pública del col·lectiu i consolidant una dinàmica estable d'assemblees setmanals al gener del 2019. La Xarxa neix com a resposta a una situació que porta aguditzant-se a la comarca els darrers anys: la proliferació de pisos turístics, la pujada massiva dels preus del lloguer i els nombrosos desnonaments fins llavors desapercebuts en són només alguns símptomes. Tal i com ja estava passant a Barcelona, i com si la problemàtica es propagués

com ones expansives, al Maresme també s'estava generant una dinàmica d'expulsió i desplaçament de les veïnes que hi vivim. El nostre col·lectiu neix, doncs, amb la voluntat d'impulsar un sindicat d'habitatge que afronti col·lectivament tots els problemes que puguin tenir les veïnes del Baix Maresme relacionades amb l'habitatge, i que es planti davant l'abús del negoci immobiliari. Entenem llavors que les nostres cases són les nostres trinxeres i que ens organitzarem a partir de la solidaritat i el suport mutu per defensar-les.

- Després d'aquests anys de lluita, com ha canviat la vida al Baix Maresme?

A partir de llavors, el col·lectiu ha anat creixent i hem anat aconseguint petites victòries que ens han fet guanyar el reconeixement de la gent dels nostres pobles i també de les administracions, com un agent polític a tenir en compte els propers temps. Hem creat el precedent que els desnonaments es poden

“El nostre col·lectiu neix, doncs, amb la voluntat d'impulsar un sindicat d'habitatge que afronti col·lectivament tots els problemes que puguin tenir les veïnes del Baix Maresme relacionades amb l'habitatge”

parar i que ens podem plantar davant una pujada de lloguer, per exemple.

La Xarxa d'Habitatge també ha servit com a nexa d'unió dels diferents moviments socials ja existents a la comarca i per potenciar-ne d'altres. A més, hem descobert noves formes de lluita i de relacionar-nos des d'allò polític amb les veïnes. Els desnonaments que defensem amb la Xarxa són duríssims però també són una festa, intentem sempre mantenir la moral alta de totes les companyes portant la Xarxa-ranga (batucada de la Xarxa), cantant, ballant i rient però alhora sent tan contundents com faci falta per aturar l'execució policial del llançament. Aquesta versatilitat l'hem après amb la lluita per l'habitatge.

“La Xarxa et fa sentir que no estàs sola, i el que et surt és fer sentir el mateix a la resta de les companyes.”

- La Xarxa és molt més que la lluita per l'habitatge, tot i que aquest vessant hi tingui una clara importància. Quins altres àmbits es treballen des de la Xarxa? Per què van sorgir aquests espais?

En la Xarxa trobem una gran diversitat de problemàtiques que ens afecten per la nostra condició com a treballadores, migrants, dones, etc. D'aquí que comencem a desenvolupar diferents estructures populars que sorgeixen com a necessitats de la gent de l'assemblea i s'acaben convertint en espais que generen riquesa als vincles que ja estem creant, alhora que ens dona més força. També inspirant-nos en el model d'altres grups d'habitatge com el Sindicat de Barri del Poble-sec o la PAHC Bages, per exemple, i que també vam discutir i aprovar en el 1r Congrés d'Habitatge de Catalunya celebrat el passat novembre. En el nostre cas, hem creat: la xarxa d'aliments, que recicla menjar dels mercats locals i altres comerços del poble; el grup de dones; l'escola d'idiomes i alfabetització; el grup de joves, encarat als joves que han migrat sols sent menors, i el grup de batucada, la Xarxa-ranga. Tot aquest desplegament també sorgeix amb la idea d'anar cobrint a poc a poc des de l'orga-

nització popular més àmbits de la vida, en els quals, a més, l'Estat no arriba o bé deixa exclosa part de la població, com podria ser la gent sense papers.

- Quina implantació té tot aquest moviment popular a la zona? A quantes persones mou actualment?

Som unes cent persones més o menys les que formem part de la Xarxa o d'alguna de les seves estructures populars, amb una assistència d'un 60 o 70 persones cada dilluns a l'assemblea d'habitatge. I podríem dir que hi ha unes cent persones més que estan a l'òrbita del col·lectiu, és a dir que assisteixen a les nostres convocatòries i ens donen suport, algunes perquè participen d'altres projectes polítics afins a la comarca o bé simpatitzen amb el moviment per l'habitatge i la tasca que estem fent. La Xarxa permet molts tipus

d'implicació diferent, des de fer una classe de català a la setmana, a venir a les assemblees dels dilluns del grup d'habitatge, i això és una de les grans virtuts d'aquest moviment.

- Com s'ha aconseguit cohesionar la diversitat de persones que participen a la Xarxa?

Des de la Xarxa estem creant a poc a poc una comunitat forta i cohesionada, una família que està allà sempre, en els moments bons i en els dolents, fent tot el possible per afrontar els problemes col·lectivament. Reforcem constantment el sentiment de grup celebrant cada desnonament aturat o empadronament aconseguit, però també plorant juntes i animant-nos quan algú ho està passant malament. Crec que aquests processos ens fan estar més units. També intentem buscar espais fora de l'assemblea

on estar juntes, per exemple cada dilluns després de l'assemblea sopem plegades i és el moment on ens expliquem les nostres vides, celebrem aniversaris, ens fem amigues. La Xarxa et fa sentir que no estàs sola, i el que et surt és fer sentir el mateix a la resta de les companyes.

**- Quin és el paper de les dones a la Xarxa?
Assumeixen un rol de lideratge?**

En gran majoria, són les dones les que acudeixen a la Xarxa en representació de la família, exemplificant el fet que som nosaltres les que ens responsabilitzem dels assumptes que tenen a veure amb la llar. Ara bé, el que en un principi és venir a parlar d'una part privada, íntima, es converteix en un espai d'enunciació, els problemes es comparteixen i passen a ser una lluita col·lectiva. Les dones d'aquestes famílies passen a ser la cara visible de la defensa de casa seva, assumint tot el que comporta ser una figura pública. Aquests processos d'empoderament es donen constantment en el grup d'habitatge i necessiten un bon acompanyament i suport per part del grup per tal que es desplegui en la seva totalitat. Amb el temps aquestes dones passen a agafar més implicació en el col·lectiu i a exercir rols que van més enllà del seu propi cas.

“En gran majoria, són les dones les que acudeixen a la Xarxa en representació de la família, exemplificant el fet que som nosaltres les que ens responsabilitzem dels assumptes que tenen a veure amb la llar. “

“la formació a l'hora de col·lectivitzar els nostres coneixements i que tothom se senti capaç de fer qualsevol tasca encara que no ho hagi fet mai. “

**- Com és aquest rol de les dones a la Xarxa?
Què aporta al grup? Per què és important la presència i la lluita de les dones?**

Pel que hem explicat la lluita per l'habitatge està molt feminitzada i, a més, les dones estem vivint uns processos d'empoderament personal que ens porten a acabar assumint cert paper de lideratge del nostre col·lectiu i del moviment. Creiem que aquest paper que exercim impregna les dinàmiques i els valors en què es construeix la nostra lluita i això té un potencial feminista molt gran. Per començar, la lluita per l'habitatge és bàsicament posar la vida en el centre, entesa com una lluita per defensar una necessitat bàsica per al desenvolupament de la vida com és tenir un sostre. I a més, no només amb l'habitatge sinó que amb les estructures populars estem anant més enllà i intentar cobrir més esferes de la vida. Per una altra banda, la nostra lluita es caracteritza per la centralitat de la dimensió més emocional i afectiva. Les situacions que vivim, sovint ens fan sentir tristes, espantades o bé eufòriques, i això es contempla i s'abraça des del grup. També podríem destacar la importància de la formació a l'hora de col·lectivitzar els nostres coneixements i que tothom se senti capaç de fer qualsevol tasca encara que no ho hagi

fet mai. Així com estem posant en pràctica cada dia l'autodefensa per aturar els desnonaments, obrir una casa o aprendre les lleis que ens siguin útils per defensar-nos. Finalment, tot el que fem va més enllà de cohesionar i enfortir el col·lectiu, el que estem intentant és crear comunitats de lluita perquè entenem que la comunitat és bàsica per al desenvolupament de les nostres vides, però també per crear un moviment polític consolidat i capaç de d'atacar el sistema capitalista.

- Què va portar a la creació del grup de dones de la Xarxa?

Per una banda, algunes membres de la Xarxa havíem estat en grups de dones i militat en el moviment feminista, per tant, havíem viscut de primera mà l'efecte que tenen espais com aquests, així com també ens ha permès reconèixer el potencial feminista que té la lluita per l'habitatge en els processos d'empoderament de les dones que en formem part. Per altra banda, el que ens va impulsar a crear el grup de dones

de la Xarxa va ser conèixer les experiències d'algunes de les dones de la nostra assemblea que havien patit violència masclista a casa seva per part de les seves exparelles i que en el moment que van demanar suport es van sentir qüestionades i desamparades pel seu entorn i per serveis socials. Així que vam creure que les dones de l'assemblea, aprofitant els vincles que estàvem generant dins de la Xarxa, havíem de generar un espai de confiança i seguretat per parlar del que vivim com a dones, poder-nos donar suport entre nosaltres i donar una resposta quan faci falta.

XARXA SUPORT MUTU VILAMAJOR

Activem una xarxa segura de solidaritat davant la crisi que vivim

QUÈ FEM?

CURES

Necessites ajuda per anar a fer la compra?
Necessites suport per cuidar els infants?
Necessites suport emocional?

SUPORT ECONÒMIC I LABORAL

Tens dificultats per pagar el lloguer o per fer front a les despeses bàsiques?
T'han fet fora de la feina?
Contacta amb el Sindicat de Poble de Vilamajor.

SUPORT ALS CENTRES MÈDICS

Vols col·laborar en l'elaboració de materials? Bates, mascaretes, viseres...

SUPORT EDUCATIU

Necessites suport per a fer deures o seguir les classes online?
Tens necessitat de material educatiu (ordinador, tablets, llibres...)?
No tens accés a internet?

COM PARTICIPAR?

VOLS DONAR SUPORT? NECESSITES AJUDA?

INSCRIU-TE AL FORMULARI:
www.suportmutu.vilamajor.net

SEGUEIX-NOS AL TELEGRAM:
t.me/suportmutuvilamajor

ESCRIU-NOS A:
xsmvilamajor@gmail.com

URGÈNCIES CONTACTA A:
6:45 - 10h 616 281 480 / 10h - 14:30h 633 622 176
14.30h-18h 662 169 454 / 18h - 20:30h 645 667 161
20:30h - 23h 628 841 930

ENTITATS I COL·LECTIUS COL·LABORADORS

★ Text: Antonio Vilches

📷 Fotografía: Gabi

El martes día 11 de febrero del 2020 hubo en la Fábrica de Sant Pere una reunión de vecinos para que nos informaran sobre la apertura de un centro para jóvenes migrados. No estuvo nada mal, o todo lo contrario. Muchas personas gritaban entusiasmadas y alegres, tanto, que no dejaban hablar ni escuchar. Algunas llamaron mentirosa a la alcaldesa, eso sí, con cariño y respeto. Otras, que querían votar. Cuando escuché eso, instintivamente miré por si estaba la Guardia Civil. Estaba confundido. ¡Qué descanso!, había un mosso d'esquadra. No me extraña la confusión; hay personas que están en la cárcel por promover una votación en Catalunya. Menos mal que no se votó cuando vine a vivir a Vilamajor, porque yo sí que tengo antecedentes, antecedentes de pena.

La directora del futuro centro le dijo a una joven que va al instituto: dales una oportunidad, conócelos y luego saca tus propias conclusiones. ¡Y qué más! ¡Que pensemos por nosotros mismos! ¡Pa que nos hagamos un daño cerebral! ¡Toda la vida siendo pensados y ahora pasar a pensantes! Cuando somos niños, a obedecer a los padres. Cuando vamos a la escuela, a los maestros. En los estudios superiores, quien los tenga, lo mismo. Y por último, en el trabajo, ¡el gran patrón! Lo que es lo mismo: ¡¡nasio pa no pensar!!

Bastantes personas se quejaban de falta de información. Me ha dicho un pajarito que puede ser una excusa. Esto me recuerda que un día le dije a mi hijo: me ha dicho un pajarito que te drogas. Tú sí que te drogas, ¡los pajaritos no hablan!, me contestó. Un vecino con voz serena, calmado, dijo, entendiendo los temores de muchos vecinos y vecinas, entre otras cosas: no hay ninguna garantía de que no pase nada cuando vengan los jóvenes. Lo mismo que ahora, concluyó. Un hombre marroquí comentó que esto pasa por el patriarcado. A ver, ¿dónde está el patriarcado? ¡Que lo detengan y las deje tranquilas! ¡Ya hombre!, con el cansino, con el tonto. Cuando al tonto le da por la linde, se termina la linde y el tonto sigue. Siempre pasan cosas, incluso en las partes altas. Iba Clara con su pareja y se le acercó un hombre bien vestido con camisa azul y le dijo: su cartera o la degollo. Clara le contesto: Goyo, ¡dale tu cartera!

Otro vecino exaltado (qué carácter), yo lo vi de canto, quiero decir de perfil, dijo: solo tenemos huevos para enfrentarnos a los más desfavorecidos. ¿Tendrá razón? A ver si no somos racistas y lo que pasa es somos ovíparos a tiempo parcial. Esto me recuerda cuando entré a la panadería a buscar una barra de pan y, si tenían huevos, que me dieran una docena, y me encasquetaron doce barras. Por otro lado, no nos dan miedo los ricos, en todo caso, los envidiamos. Ricos ilustres; decentes o chorizos. Árabes o chinos. Rusos o españoles. El dinero los santifica sin importar su procedencia (ni la del dinero). No como estos jóvenes que se juegan la vida en una asquerosa patera. Que aprendan de nuestros jóvenes con brillantes carreras, que teniendo en nuestro país unos sueldos dignos, unas viviendas asequibles para todos y, sobre todo, un futuro esperanzador, prefieren la aventura en un país extranjero, como dijo un buen político español.

Cambiando de tema, ¡qué bonita es Barcelona! ¡Qué aire más sano! Qué tranquilidad, apenas se ven turistas. Gente de los barrios de toda la vida. ¡Cómo disfruto! Ayer fui a comer a un restaurante de clase media alta, para darme un regalo. ¿Vino blanco, señor?, me dijo el camarero. No, me he puesto al ver los precios de la carta. Durante el día estuve con Prudencia, que vino de su pueblo. Quería comprar un libro. Entramos en una librería: por favor, un libro que trate sobre los gustos. Lo lamento, sobre gustos no hay nada escrito.

Ya de vuelta a la diversión de Vilamajor, entré en la farmacia a por unas pastillas para el cansancio. Lo siento, están agotadas.

EL PULSÒMETRE

★ Text: Antonio Vilches, Joan Agea i Camins.

📷 Fotografia: Joan Agea.

★ **Isabel, vecina de Sant Antoni, 68 años**

No han contado para nada con la opinión del pueblo. Creo que aquí ya hay muchos chicos conflictivos. Se vende mucha droga. Estos seguro que no tienen que ser conflictivos pero no es un pueblo para ellos, no tienen fluidez en transporte para ir a aprender una profesión ni relacionarse con la gente. Lo han puesto al lado de instituto, que no es lo más adecuado. Pero en fin, en algún sitio tienen que estar, y como lo han impuesto ya nada se puede hacer. A esperar que por el bien de todos vaya bien. Y una pregunta: ¿Si son tan buenos por qué los han sacado de Canet?

★ **Daniel, vecino de Les Faldes, Sant Pere. 55 años**

Al principio tenía dudas que se están aclarando con estos encuentros informativos de vecinos. Dudas sobre cómo recibirían los vecinos a estos jóvenes. Dudas sobre el proyecto de la empresa de acogida. Ahora estoy más receptivo a su llegada y más conforme.

★ **Sara, vecina de Sant Antoni, 38 años**

Creo que la apretura del centro puede ser una buena oportunidad para mostrar lo mejor de cada uno, evolucionar como sociedad, y de esta manera dar paso a que haya una fluidez de buenos propósitos si nos abrimos a conocer y convivir con personas que nos transmitan sus vivencias y sus ganas de tener un hogar y vida dignas.

★ **Juan Manuel y Montserrat, vecinos de Les Faldes, 64 y 61 años.**

Tienen la misma opinión. No le parecen mal, siempre y cuando el centro reúna todas condiciones para que estén bien atendidos. Y una pregunta: ¿quién hace el control del buen funcionamiento del centro y de la empresa privada?

★ **Virtudes, vecina de Sant Antoni, 63 años.**

Estoy a favor de la apertura del centro. Como madre, si las circunstancias fueran al revés, que fueran mis hijos los que emigraran a otro país en busca de una vida mejor, me gustaría que fueran bien acogidos, como a las madres de estos jóvenes migrantes.

★ **Marta, veïna de Sant Pere.**

A mi em sembla bé. Si el meu fill o qui sigui, algún dia ha de marxar a l'extranger, m'agradaria que l'acollissin.

★ **Comentari escoltat en un petit comerç del poble**

Aquests joves han vingut a delinquir, a Sant Andreu hi ha un centre i només fan que delinquir, que se'ls enduguin al seu país.

COMSOC
COMUNICACIÓ SOCIAL

SINTONITZA

Sota la mascareta

Un programa fet per joves a Ràdio Vilamajor,
obert a totes les veus del poble

**Envia'ns notes de veu sobre
el teu confinament al
WhatsApp 717 70 58 67**

Per més informació, visita comsoc.cat

★ **Oliver, vecino de Sant Antoni. 38 años**

En un principio sentí rechazo pero cuando vi las mentiras y las graves acusaciones que se lanzaban contra personas que ni siquiera sabemos quiénes son, entonces pensé: yo no quiero ser así. Ahora lo veo como una oportunidad para todos, para aprender los unos de los otros.

**Et volen
desnonar?
No pots pagar el
lloguer?
Tens problemes
laborals?**

**VINE AL
SINDICAT DE POBLE
-JUNTES SOM MÉS FORTES-**

Assemblea els dilluns cada 15 dies
i ara telèfonicament dilluns, dimecres o
divendres de 10 a 13 i de 16 a 19h

**SINDICAT
DE POBLE
DE VILAMAJOR**

649 837 026

t.me/sindicatvilamajor

@SdPVilamajor

www.sindicat.vilamajor.net

@sindicatvilamajor

sindicatvilamajor@gmail.com